

Γιάννης Ρίτσος, Ο Λαός

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Πέμπτη, 14 Οκτώβριος 2010 16:03

Τούτος ο λαός, αφέντη μου, δεν ξέρει πολλά λόγια,
σωπαίνει, ακούει, κι όσα του λες τα δένει κομπολόγια.

Και κάποιο βράδυ - πες σαν χτες - υψώνει το κεφάλι

κι αστράφτουνε τα μάτια του κι αστράφτει ο νους του πάλι.

Κι όπως περνάν κι όπως βροντάν, μαδάει ο αγέρας ρόδα

κι από τη λάσπη ξεκολλά της Ιστορίας η ρόδα.

Και τούτο το περήφανο, τ' άμετρο ψυχομέτρι,

μόνη σημαία το φως κρατεί, μόνο σπαθί το αλέτρι.

Κι από τους τάφους ξεκινάν όλοι οι νεκροί του Αγώνα

και μπαίνουν πάλι στη σειρά με σιδερένιο γόνα.

Και φέγγουνε τα μάτια τους σ' όλο το μέγα βάθος

σάμπως Ανάστασης κεριά μετά από τ' Άγιο Πάθος.

Γιάννης Ρίτσος, Ο Λαός

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Πέμπτη, 14 Οκτώβριος 2010 16:03

Νάτος, περνάει ο αδούλωτος στρατός της δικαιοσύνης

και πάει να σπείρει όλη τη γης με στάρι κι άστρα ειρήνης.

Κι ως πάνω τους η Λευτεριά πάλλοντας ανατέλλει

φουσκώνει η άκρατη καρδιά του ανθρώπου σαν καρβέλι.

Γιάννης Ρίτσος, Ο Λαός